

§ 5.

Det kan ikke pålægges folkekirkens præster at forrette jordpåkastelse eller foretage anden kirkelig handling, hvor ligbrænding finder sted.

§ 6.

Nærmere forskrifter om udførelsen af ligbrænding gives i et af justitsministeren udfærdiget regulativ.

§ 7.

Overtrædelse af denne lov eller af de i medfør af loven fastsatte bestemmelser straffes med bøde. Bøderne tilfalder statskassen.

§ 8.

Ved denne lovs ikrafttræden ophæves lov nr. 60 af 14. marts 1931 om ligbrænding. De før den 1. juli 1923 i de sønderjydske landsdele gyldigt afgivne erklæringer om ligbrænding bevarer deres gyldighed, selv om de ikke opfylder betingelserne efter denne lov.

§ 9.

Regeringen bemyndiges til efter forhandling med det færøske hjemmestyre ved kgl. anordning at sætte denne lov i kraft på Færøerne med de lempelser, som ifølge disse øers særlige forhold måtte findes hensigtsmæssige.

Bemærkninger til lovforslaget

Fra „Dansk Ligbrændingsforening“ har justitsministeriet modtaget en henvendelse om, at lov nr. 60 af 14. marts 1931 om ligbrænding må blive underkastet en revision, idet foreningen samtidig har foreslået forskellige ændringer i de gældende regler med det formål at indføre en udvidet adgang til at træffe bestemmelse om, at ligbrænding skal finde sted. Foreningen har således blandt andet foreslået, at der åbnes afdødes nærmeste efterladte adgang til at træffe bestemmelse om ligbrænding, medmindre afdøde har udtalt ønske om, at hans lig ikke skal brændes, at politiet kan træffe bestemmelse om brænding af dødfundne ukendte personer, og at en kirkegårdsbestyrelse kan bestemme, at lig eller ligrester, der opgraves efter fredningstidens udløb, skal brændes.

Som begrundelse for en revision af den gældende ligbrændingslov har ligbrændingsforeningen henvist til, at interessen for og anvendelsen af ligbrænding har været meget stærkt stigende siden 1931. Således

er medlemstallet i Dansk Ligbrændingsforening steget fra 70 845 i 1931 til 165 939 ved udgangen af 1948, i hvilken forbindelse foreningen iøvrigt har oplyst, at medlemstallet kun giver et ufuldstændigt indtryk af befolkningens tilslutning til ligbrændingstanken, idet det har vist sig, at mellem 25 og 50 pct. af de personer, der er blevet brændt, ikke har været medlemmer af foreningen. Endvidere er antallet af krematorier steget fra 8 i 1931 til 20 i 1948, og der foreligger fra en lang række byer ønsker om at få opført nye krematorier, således at man kan regne med en ny betydelig forøgelse af antallet, såsnart byggesituationen tillader igangsættelse af sådanne byggearbejder. Også antallet af stedfundne ligbrændinger har været i stadig og betydelig stigning gennem de sidste 17 år, således at man i 1948 nåede op på ialt 6 407 ligbrændinger mod 2 148 i 1931. Set i forhold til antallet af dødsfald vil det sige, at der i 1948 blev benyttet ligbrænding ved 17,7 pct. af alle bisættelser mod 5,3 pct. i 1931. Sammenlignet